

16. כל איגרת-חוב, שלא עלתה בגורל בהתאם לכללים אלה, תיפדה עם הדרישה, בשווייה הנקוב — ביום 15 במאי, 1945, או לאחריו, במשרד מנהל החשבונות הכללי, משתימסר אותה איגרת-חוב כדי שתבוטל.

תשלום פריית
איגרות-חוב שלא
עלו בגורל.

גורט

נציב עליון.

12 במאי, 1945.

פקודת תאונות משלח-יד (הודעה),

מס' 18 לש' 1945.

פקודה הקובעת הוראות בדבר הודעת תאונות ומחלות משלח-יד.

חוק יוחק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י), לאמור: —

1. פקודה זו תיקרא פקודת התאונות ומחלות משלח-היד (הודעה), 1945. שם קצר.
2. בפקודה זו יהיו למונחים הבאים הפירושים שבצדם, אלא אם יחייב נוסח הכתוב פירוש אחר: — פירושים.

„בודק“ פירושו בודק כל־שהוא שמינה אותו הנציב העליון לפי סעיף 4 של פקודת מחלקת העבודה, 1943. מס' 2 לש' 1943.

„מחלת משלח-יד“ פירושה מחלה הנוכרת בתוספת השלישית או מחלה אחרת כל־שהיא שעליה הוטלו הוראות סעיף 5 בתקנות שהותקנו לפי הפקודה הזאת; „מנהל“ פירושו מנהל מחלקת העבודה;

„מעביד“ כולל כל חבר בני־אדם, מאוגד או בלתי מאוגד, ובא־כוחו האישי החוקי של מעביד שמת, ומקום ששירותי עובד הושאלו או הושכרו באופן זמני לאדם אחר ע"י האדם שאתו התקשר העובד בחוזה של שירות או שווליאות, יהיו רואים את המעביד הראשון, לצרכי פקודה זו, כאילו הוא ממשיך להיות מעבידו של העובד, בשעה שהוא עובד למען אותו אדם אחר. לגבי אדם, שהוא חבר באגודה שיתופית רשומה ועוסק בעבודה המבוצעת ע"י אותה אגודה שיתופית, יהיו רואים, לצרכי פקודה זו, את האגודה השיתופית כאילו היא המעביד, למרות מה שאדם זה מקבל את גמולו, כולו או מקצתו, בחלקים ברווחים או בהשתכרויות־ברוטו של האגודה השיתופית;

„מקרה מסוכן“ פירושו מקרה כל־שהוא ממין מקרים שעליהם הורחבו הוראות סעיף 3 בכללים שהותקנו לפי הפקודה הזאת; מס' 2 לש' 1943.

„עובד“ פירושו, אדם כל־שהוא שהתקשר עם מעביד בחוזה של שירות או שווליאות או העובד לפי חוזה זה, בין בעבודת־כפיים ובין בעבודת פקידות או באופן אחר, ובין שהחוזה הוא מפורש ובין שהוא דבר הלמד מעניינו, בין שהוא בעל־פה ובין שהוא בכתב; וכולל אדם, שהוא חבר באגודה שיתופית רשומה ועוסק בעבודה המבוצעת ע"י אותה אגודה שיתופית, אף־על־פי שאותו אדם מקבל את גמולו, כולו או מקצתו, בחלקים ברווחים או בהשתכרויות־ברוטו של האגודה השיתופית, אולם המונח אינו כולל —

(א) עובד־חורץ;

(ב) אדם שטיב עבודתו עראי, והוא מועבד שלא לצרכי מלאכתו או עסקו של המעביד, או

(ג) משרת־בית, העובד בבית פרטי;

„עובד־חורץ“ פירושו אדם שלו נמסרים מצרכים או חמרים לשם עיבודם, ניקויים, רחיצתם, שינויים, קישוטם, גמר מלאכתם או תיקונם, או לשם התאמתם למכירה בביתו הוא או במקום אחר שלא בפיקוחו או הנהלתו של האדם שמסר את החמרים או המצרכים.

3—(1) מקום שאירעה תאונה כל־שהיא שמקורה בעבודתו של עובד כל־שהוא, ובמשך אותה עבודה, והיא — הודעת תאונות.

(א) גורמת ליציאת נשמתו של אותו עובד; או

(ב) עושה אותו עובד נטול־יכולת — במשך יותר משלושה ימים — מלהשתכר שכר מלא בעבודה שבה העובד בשעת אותה התאונה, או — אם אותו עובד הוא חבר לאגודה שיתופית רשומה ומועבד על־ידה ואינו עובד תמורת שכר אלא מקבל את גמולו, כולו או מקצתו, בחלקים ברווחים או בהשתכרויות־ברוטו של האגודה השיתופית

— עושה אותו עובד לנטולי-יכולת, במשך יותר משלושה ימים, מלבצע את המלאכה שבה היה מועבד בשעת אותה תאונה, ישלח המעביד מיד לבדוק אשר-על הגליל שבו אירעה התאונה — הודעה בכתב על התאונה באותו טופס, ומצירוף אותם פרטים, המובאים בתוספת הראשונה.

(2) מקום שנמסרה הודעה לפי סעיף זה על תאונה כל-שהיא שגרמה להינטל-יכולת ונסתיימה, לאחר מסירת הודעה עליה, במותו של האדם שניטל כושר עבודתו, ישלח המעביד הודעה בכתב על מקרה המוות לבדוק אשר-על הגליל, שבו אירעה אותה התאונה, מיד כשנודע דבר מקרה המוות למעביד.

(3) כל מעביד החלד מלמלא אחרי דרישות סעיף-קטן (1) או סעיף-קטן (2) יאשם בעבירה על הפקודה הזאת.

(4) מקום שאירעה תאונה כל-שהיא שעליה חל סעיף זה לעובד, ששירותו הושאל או הושכר אותה שעה באופן זמני על-ידי המעביד לאדם אחר, יאשם אותו אדם אחר בעבירה על פקודה זו, אם חדל מלהודיע מיד למעביד את דבר התאונה.

4. אם סבור הנציב העליון כי — מחמת הסיכון של חבלת-גוף רצינית לעובדים — רצוי שתימסר הודעה לפי סעיף 3 בכל מקרה ומקרה של מין מיוחד כל-שהוא של התפוצצות, שריפה, תמוטת בניינים, תאונות למכונות או למיסדה, או מקרים אחרים, במקומות עבודתם של עובדים, רשאי הוא להרחיב — בכללים שהותקנו לפי פקודה זו — את הוראות הסעיף ההוא על כל מין כזה של מקרים, בין שגרמו למות או להינטל-יכולת ובין שלא גרמו, ורשאי הוא, בכל כללים כאלה, להתיר שההודעה הדרושה בדבר מקרה כל-שהוא, שבו נוגעים הכללים, תישלח לא מיד, אלא במשך הזמן שיוגבל בכללים.

5.— (1) כל רופא מוסמך המטפל בחולה או הנקרא לבקר חולה שהוא מאמין בו כי הוא סובל ממחלת משלחיד כל-שהיא, שחלה בה במשך עבודתו כעובד, ישלח מיד — אם לא נשלחה הודעה כזאת לפני-כן — הודעה לפי הכתובת „בדוק העבודה הראשי, מחלקת עבודה, ירושלים“, שתפרש את שמו ואת כתובת הדואר המלאה של החולה ואת המחלה שלדעת הרופא הוזה סובל ממנה החולה, ואת השם והכתובת של המקום, שבו הוא עובד או עבד לאחרונה, ושל המעביד או שהעבידו לאחרונה.

(2) חדל רופא מוסמך כל-שהוא מלשלוח הודעה כל-שהיא בהתאם לדרישות הסעיף הזה, יאשם בעבירה על הפקודה הזאת.

(3) כל מעביד המאמין או חושד, או שיש לו סיבות מסתברות להאמין או לחשוד, כי בקרב העובדים, שהוא מעבידם, קרה מקרה של מחלת משלחיד, ישלח מיד לבדוק אשר-על הגליל, ולרופא הממשלתי של מחלקת הבריאות אשר-על הנפה, ששם נמצא מקום עבודתם של עובדים אלה, הודעה בכתב על מקרה זה, בטופס המובא בתוספת השנייה ובצירוף הפרטים המפורטים בה, והוראות הפקודה הזאת בדבר הודעת תאונות תחולנה על כל מקרה כזה, באותו אופן שהן חלות על תאונה כל-שהיא הנזכרת באותן הוראות.

(4) הנציב העליון רשאי להטיל — בכללים שיותקנו לפי הפקודה הזאת — את הוראות הסעיף הזה על מחלה כל-שהיא, מלבד אלה הנזכרות בתוספת השלישית, בגין כל המקומות שבהם מועבדים עובדים או ביחס למין או סוג כל-שהם של מקומות כאלה.

6.(1) מקום שחוקר סיבות מוות עורך חקירה בדבר גופתו של אדם כל-שהוא שמותו יכול היה להיגרם על-ידי תאונה או מחלה כל-שהן, שלפי הפקודה הזאת דרוש למסור הודעה עליה, ידחה החוקר את החקירה, אלא אם-כן יהיה נוכח בודק או איוה אדם אחר בשם המנהל — כדי לעקוב אחרי מהלך החקירה, וישלח לבדוק אשר-על הגליל, שבו מתקיימת החקירה, לפחות ארבעה ימים לפני עריכת החקירה שדוחתה, הודעה בכתב על הזמן והמקום שבהם תיערך החקירה שדוחתה:

בתנאי כי לפני הדיחוי יהיה חוקר סיבות המוות רשאי לגבות עדות לשם קביעת זהותה של הגופה ויהיה רשאי לצוות לקברה.

(2) בכל חקירה כאמור לעיל יהיו בני-האדם הבאים, דהיינו —

(א) בודק כל-שהוא;

(ב) קרוב כל-שהוא של האדם, שבדבר מותו נערכת החקירה;

כוח להרחיב את
ההוראות בדבר
הודעת תאונות על
מקרים מסוכנים.

מסירת הודעה על
מחלות משלחיד.

חקירה במקרה-מוות
מחמת תאונה או
מחלת משלחיד.

- (ג) המעביד שבשירותו אירעה התאונה או המחלה;
 (ד) אדם כל-שהוא שנתמנה בכתב על-ידי רוב העובדים המועבדים במקום עבודתו של המנוח;
 (ה) אדם כל-שהוא שנתמנה בכתב על-ידי ארגון-עובדים כל-שהוא או התאגדות אחרת של בני-אדם שעמם (ע"ן חרוקה; מ"ס דגושה וקמוצה) נמנה המנוח בזמן מותו, או שעמם נמנה עובד כל-שהוא המועבד במקום העבודה הנ"ל;
 (ו) התאגדות מעבידים כל-שהיא שהמעביד הנ"ל חבר בה,
 זכאים — מתוך כפיפות לסמכותו של חוקר סיבות המוות לבלי להתיר שאלה כל-שהיא, אשר הוא סבור בה שאיננה לעניין, או שמבחינה אחרת אינה שאלה ניאוחה — לחקור עד כל-שהוא, בין בעצמם ובין על-ידי עורך-דין או סוכן;
 (3) מקום שבכל חקירה כזאת שאין בודק נוכח בה, נמסרת עדות על רשלנות כל-שהיא כרשלנות גרמה או סייעה לתאונה או למחלה, או על פגם כל-שהוא במקום-העבודה או מסביב לו, הנראה לחוקר סיבות המוות כדורש תקונה, ישלח חוקר סיבות המוות לבודק אשר-על הגליל שבו נערכה החקירה, הודעה בכתב על הרשלנות או הפגם.
 (4) הוראות סעיף זה באות להוסיף על הוראות פקודת חוקרי סיבות המוות, ולא לגרוע מהן.

פרק כ"ו.

7.—(1) המנהל רשאי, במקום שסבור הוא כי מן הרצוי לעשות כן, להורות שתיערך חקירה פורמאלית בכל תאונה, שמקורה בעבודתו של עובד כל-שהוא ואירעה בהמשך אותה עבודה, או במקרה של מחלת משלח-יד, שחלה בה, או שהושגים שמא חלה בה, עובד כל-שהוא בהמשך עבודתו, ועל סיבותיהן ומסיבותיהן, וההוראות הבאות תהיה נודעת להן נפקות לגבי כל חקירה כזאת:—

כוחו של מנהל
להורות חקירה פור-
מאלית של תאונות
ומקרי מחלות
משלח-יד.

- (א) המנהל רשאי למנות אדם מוסמך לערוך את החקירה, וכן רשאי הוא למנות אדם כל-שהוא בעל ידיעה משפטית או מיוחדת כי ישמש יושב-מומחה בעריכת החקירה;
 (ב) האדם, או בני-האדם שנתמנו כך (הקרויים להלן בסעיף זה „בית-המשפט“) יערכו את החקירה בפומבי, באותו אופן ובהתאם לאותם תנאים שבית-המשפט יחשוב אותם ליעילים ביותר כדי לקבוע סיבותיהן ומסיבותיהן של התאונה או מקרה מחלת משלח-יד, וכדי לאפשר לבית-המשפט לערוך את הדין-וחשבון הנזכר בסעיף הזה;
 (ג) לצרכי החקירה יהיה כוחו של בית-המשפט יפה ככוחותיו של בית-משפט שלום, כשהוא משתמש בשיפוט פלילי, ונוסף על כך יהיה כוחו יפה —
 (1) להיכנס ולבדוק כל מקום או בניין, שהכניסה אליהם או בדיקתם נראות לבית-המשפט נחוצות לצרכים הנ"ל;
 (11) לדרוש — בהזמנות של בית-המשפט שתהיינה חתומות בידי בית-המשפט — כי יתייצבו בפניו כל אותם בני-אדם שימצא לנכון לקראם לבוא לפניו ולחקרם לתכליות הנ"ל, ולדרוש תשובות או דינים-וחשבונות על אותן שאלות וחקירות שימצא לנכון לערוך;
 (111) לדרוש הראיית כל פנקסים, ניירות ותעודות, שהוא מוצא אותם לחשובים לתכליות הנ"ל;
 (1V) להשביע ולדרוש מכל אדם שנחקר לערוך ולחתום הצהרה על אמיתות הרצאת הדברים שאמר אותם בשעת היחקרו;
 (ד) לבני-אדם המתייצבים כעדים בפני בית-המשפט יינתנו אותם שכר-בטלה, הוצאות נסיעה ודמים, שהיו ניתנים — לפי תקנות העדים (שכר בטלה) — לעדים המתייצבים בפני בית-המשפט כל-שהוא לפי דרישת הממשלה כדי למסור עדות במשא-ומתן פלילי כל-שהוא; ובמקרה של חילוקי-דעות בדבר הסכום שיינתן, יעביר בית-המשפט את המחלוקת לרשם הראשי של בית-המשפט העליון, ולפי בקשה חתומה בידי בית-המשפט יברר הלה ויקיים את הסכום הניאות של אותם שכר-בטלה, הוצאות נסיעה ודמים;
 (ה) בית-המשפט יערוך דין-וחשבון למנהל, שבו יציין את סיבותיהם ומסיבותיהם של התאונה או של מקרה מחלת משלח-יד, ויוסיף כל הערות שבית-המשפט ימצא לנכון להעירן;

חוקי פלשתינה (א"י),
ע' 2531.

(1) בית-המשפט רשאי לדרוש, כי ההוצאות, שהוצאו בזמנה ולשמה של חקירה שנערכה לפי סעיף זה (לרבות גמול לבני-אדם כל-שהם שנתמנו לפעול כיושבים-מומחים), ישלמן — כולן או מקצתן — אדם כל-שהוא, שהזמן להתייצב בפניו, ושהוא נראה לבית-המשפט — בגלל כל פעל או חדלון-מעשה מצדו או מצד כל משמש או סוכן שלו — אחראי, כדי דרגה כל-שהיא, לתאונה או למקרה מחלת משלח-יד, אולם כל אותן הוצאות, שלא נדרש לשלמן כן, יהיו רואים אותן כחלק מהוצאותיו של המנהל בהגשמת הפקודה הזאת ;

(2) כל אדם החדל — בלא צידוק מספיק (ועליו תחול חובת ההוכחה), לאחר שקיבל את שכר-הבטלה, הוצאות הנסיעה והדמים (אם יש כאלה) שהוא זכאי להם — מלמלא אחר כל הזמנה או שאילה (אל"ף חרוקה) של בית-המשפט, או מונע או מעכב את בית-המשפט בביצוע תפקידו, יאשם בעבירה, ויהיה צפוי — משיתחייב בדין — לקנס של עשרה פונטים או למאסר של חודש או לאותם שני ענשים כאחד, ובמקרה של חדלון-מעשה מלמלא אחר שאילה לערוך דיקוח-שבון כל-שהוא או להראות תעודה כל-שהיא — אם נמשך חדלון-המעשה, שעליו נתחייב אדם בדינו באופן הנ"ל, לאחר החיוב בדין — יאשם בעבירה נוספת, ויהיה צפוי — משיתחייב בדין — לקנס של עשרה פונטים על כל יום שבו נמשך חדלון-המעשה כנ"ל.

(2) המנהל רשאי לגרום לפרסום הדין-החשוב של בית-המשפט ברבים, באותו זמן ובאותו אופן שימצאם נכונים.

8.—(1) אדם כל-שהוא האשם בעבירה על הפקודה הזאת או על כללים כל-שהם שהותקנו לפיה, יהיה צפוי — משיתחייב בדין — לקנס של עשרים פונט או למאסר של שלושה חדשים או לאותם שני ענשים כאחד.

(2) מקום שהוכח כי עבירה על פקודה זו או על כללים כל-שהם שהותקנו לפיה, שעברה אותה חברה, אגודה שיתופית או חבר בני-אדם אחר, נעשתה בהסכמתו או סיועו והשאי של מנהל, נשיא, יו"ר, מנהל-עסקים, מזכיר או פקיד אחר כל-שהם של החברה, האגודה השיתופית או חבר-בני-האדם האחר, או שרשלנות כל-שהיא מצדם של מנהל, נשיא, יו"ר, מנהל-עסקים, מזכיר או פקיד אחר כל-שהם של החברה, האגודה השיתופית או חבר בני-האדם האחר הקלה את ביצוע העבירה, יהיו רואים כל אדם כזה, וגם את החברה, האגודה השיתופית או חבר בני-האדם כאשמים בעבירה, והם יהיו צפויים להיות מובאים לדין ולהיענש בהתאם לכך.

9. הנציב העליון רשאי להתקין כללים בדרך-כלל לשם ביצוען של הוראות הפקודה הזאת.

10. מבלי לפגוע בכללות הטלתה של הפקודה הזאת מכריזים בזה כי פקודה זו תחול על תאונות או מחלות משלח-יד שתארענה לבני-אדם המועבדים על-ידיה או במרותה של — (א) מחלקה כל-שהיא של ממשלת פלשתינה (א"י), שאינם חברי חילה-משטרה הפלש-תינאית (א"י) ; או

(ב) מחלקה כל-שהיא של ממשלת הוד רוממות, שאינם —

(1) חברי כוחות הימיה, הצבא או האוויריה של הוד רוממות ; וכן

(11) בני-אדם כאלה או סוג כזה של בני-אדם (פרט לאנשי כוחות הימיה, הצבא או האוויריה של הוד רוממות), המועבדים על-ידיה או במרותה של מחלקה כל-שהיא של ממשלת הוד רוממות), שיהיה הנציב העליון עשוי לנקבם בצו,

ובמקרים אלה תימסר ההודעה, שלפי פקודה זו חייב למסרה המעביד, על-ידי אותו אדם שאותו יורה בכתב ראש המחלקה של ממשלת פלשתינה (א"י), או בא-כוח המחלקה של הוד רוממות, בפלשתינה (א"י), הכול לפי העניין.

11. מנהל מחלקת העבודה יהיה אחראי להגשמתה של הפקודה הזאת.

ענשים.

כוחו של הנציב העליון להתקין כללים.

הטלת הפקודה על הממשלה.

הנשכח הפקודה.

התוספת הראשונה.

פקודת תאונות ומחלות משלחיד (הודעה), 1945.
הודעה, לפי סעיף 3, על תאונה או מקרה מסוכן.

1. שם המעביד.
 2. כתובת המפעל או המקום שבו אירעו התאונה או המקרה המסוכן.
 3. טיב התעשייה או העסק.
 4. הסניף או המחלקה והמקום המדוייק שבהם אירעו התאונה או המקרה המסוכן.
 5. פרטים על הנחבל
 - (א) שם משפחה
 - (ב) שמות אחרים
 - (ג) מין
 - (ד) גיל ביום ההולדת האחרון
 - (ה) משלחיד מדוייק
 (מקום שאפשר, הימנע מהמונח „פועל“)
 6. התאריך והשעה של התאונה או המקרה המסוכן.
 7. שעה שבה התחיל הנחבל לעבוד ביום התאונה.
 8. סיבתם או טיבם של התאונה או המקרה המסוכן.
 - אם נגרמו ע"י מכונה —
 - (א) ציין את שם המכונה ואת החלק שגרם לתאונה.
 - (ב) ציין אם היתה המכונה מונעת בכוח מיכאני בשעת התאונה.
 9. טיב החבלות, מקומן ומידתן.
 10. אם לא היתה התאונה תאונת מוות, ציין אם היה הנחבל נטול כושר עבודה במשך יותר משלושה ימים —
 - (א) ולא יכול להשתכר שכר מלא בעבודה שבה עבד בזמן התאונה, או
 - (ב) אם — בהיותו חבר באגודה שיתופית רשומה ומועבד עלידיה — לא עבד בשכר, אלא קיבל את גמולו, כולו או מקצתו, בחלק מן הרווחים או השתכרויות ברוטו של האגודה השיתופית — לא יכול לבצע את העבודה שבה עבד בזמן התאונה.
- (רשום „כן“ או „לא“, הכול לפי העניין).

תאריך

חתימת המעביד.

התוספת השנייה.

פקודת תאונות ומחלות משלחיד (הודעה), 1945.

הודעה, לפי סעיף 5(3), על מקרה של מחלת משלחיד.

(יש לשלחה לבודק אשר על הגליל ולרופא הממשלתי של מחלקת הבריאות, אשר על הנפה, שבה נמצא מקום העבודה).

1. שם המעביד	}	מפעל
2. כתובת מקום העבודה.		
3. כתובת המשרד.		
4. טיב התעשייה או העסק.		
- (אם העבודה במקום העבודה היא זמנית בלבד)

.....	5. טיב מחלת משלח-היד.	} אדם שנפגע
.....	6. (א) שם משפחה.	
.....	(ב) שמות אחרים	
.....	7. כתובת (קבועה).	
.....	8. כתובת זמנית (לכשישנה).	
.....	9. מין, וגיל ביום ההולדת האחרון.	
.....	10. משלח-היד המדוייק.	
.....	(מקום שאפשר, הימנע מהמונח „פועל“)	
.....		
.....		

תאריך :

חתימת המעביד.

התוספת השלישית.

אמיינותית (אסבסטוסיס).

גחלת.

דלקת-עור.

הרעלת אנילין.

הרעלת בנוזין כרונית.

הרעלת זרחן.

הרעלת זרניך.

הרעלת כספית.

הרעלת מנגן.

הרעלת עופרת.

הרעלת פחמן דרגפרייתי.

התכייבות אפיתליומאטית הבאה מחמת עטרן, זפת, כופר, שמן מינראלי או פאראפין או תרכובת, מוצר או שייר כל-שהם של כל חומר מן החמרים האלה.

התכייבות כרומית, דהיינו התכייבות הבאה מחמת חומצה-כרומית או דרכרומת האשלגן, הנתרן או האמון או תכשיר כל-שהוא של חמרים אלה.

צהבת של הרעלה, דהיינו, צהבת הבאה מחמת סטראכלוריתן או חמרים חנקניים או אמידיים הבאים מבנוזין או מחומר מרעיל אחר.

צורנית (סיליקוסיס).

גרט

נציב עליון.

12 במאי, 1945.